

SPETSHALSDUK, m. 2. Halsduk, garnerad med spetsar.

SPETSHAMMARE, m. 2. pl. — *hamrar*. Hammare med en eller två spetsar i st. f. pen.

SPETSHUFVA, f. 1. Hufva, garnerad med spetsar.

SPETSHUND, m. 2. En hundras med långt hår, uppstående spetsiga öron, uppkrokt svans, hvit, svart eller fuchsröd till färgen.

SPETSIG, a. 2. 1) Som ändas i en spets. *S-t torn*. *S-t skägg*. *S-t hvalf*, som upptill slutas i en spets. *S. vinkel*, mindre än 90 grader. — 2) (fig.) Bitande, hvass; epigrammatisk. *S. qvickhet*. *S-t ord*, svar, *infälle*. *S. fråga*.

SPETSIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara spetsig. — 2) Spetsig ända, spets. — 3) (fig.) Spetsigt ord, spetsig qvickhet.

SPETSIGT, adv. 1) Med en spets. *Ändas, slutas s.* — 2) (fig.) På ett spetsigt sätt, bitande, epigrammatiskt. *Svara s.*

SPETSKOLF, m. 2. pl. — *kolfvar*. Lödkolf i form af en kon eller fyrsidig pyramid med afrundad spets.

SPETSKRAGE, m. 2. pl. — *kragar*. Krage, garnerad med spetsar.

SPETSLAX, m. 2. Fisk af laxsläktet med spetsig nos. *Salmo oxryrhnchos*.

SPETSMANCHETT, spettsmannschätt, m. 3. Manschett, garnerad med spetsar.

SPETSMEJSEL, m. 2. pl. — *mejslar*. Trekantig spetsig mejsel, hvarmed sten bearbetas.

SPETSMYGG, n. 5. Tvåvingad insekt, en tum lång, med vinkelformig sugmun. *Conops aculeata*.

SPETSMÖSSA, f. 1. 1) Spetsig mössa. — 2) Fruntimmersmössa, garnerad med spetsar. — 3) (apot.) Omvändt konisk påse, som begagnas till silning.

SPETSNING, f. 2. Handlingen, då man spetsar. **SPETSNOSIG**, a. 2. (om hundar) Som har spetsig nos.

SPETSNÄSA, f. 1. 1) Spetsig näsa. — 2) (fam.) Person med spetsig näsa.

SPETSNÄSIG, a. 2. Som har spetsig näsa.

SPETSRING, m. 2. 1) Verktyg, hvarmed uddarne på knappnålar åstadkommas. — 2) Verktyg, hvarmed spik spetsas.

SPETSROUTA, f. 1. Ruta i spetsig eller rhomboidalisk form.

SPETSROUTIG, a. 2. Med spetsrutor.

SPETSSTICKEL, m. 2. pl. — *sticklar*. Ett slags grafstickel.

SPETSSTÅL, n. 5. Ett slags svarfjern med tvenne sneda, i en spets sammanlöpande skär.

SPETSVINKEL, m. 2. pl. — *vinklar*. Spetsig vinkel.

SPETSVINKLIG, a. 2. Som har en eller flera spetsiga vinklar. — *Spetsvinklighet*, f. 3.

SPETSVINKLIGT, adv. Med spetsiga vinklar.

SPETT, n. 3. 1) Spetsig stång. *Ett s. med bröd*. — Deraf Brödspett. — 2) Se *Stekspett*. *Sätta en stek på s-el*.

SPETTKAKA, f. 1. Ett slags kaka, som gräddas i form, på spett.

SPETÅLSK, spetàllska, a. 2. Behäftad med spetàlska.

SPETÅLSKA, spetàllska, f. sing. (af *Spetal* ell. *Hospital*) Ett slags i forntiden allmän, ganska svår hudsjukdom.

SPHER, m. fl. se *Sfer*, &c.

SPHINX, sfí'ngks, m. 3. 1) (i grek. fabeln) Diktad varelse med lejonkropp, men bröst och hufvud af en kvinna. — 2) En altonfjäril.

SPIAUTER, m. sing. (tyskt ord) Se *Zink*.

SPICKA, v. a. 1. Salta och torka eller röka.

SPICKEFLÅSK, n. sing. Insaltadt eller rökt flåsk.

SPICKEGÅS, f. 3. pl. — *gåss*. Rökt gås.

SPICKEGÄDDA, f. 1. Soltorkad gädda.

SPICKEKORF, m. 2. pl. — *korfvar*. Rökt korf.

SPICKEKÖTT, n. sing. Rökt kött.

SPICKELAX, m. sing. Salt eller rökt lax.

SPICKEMAL, m. 2. En art Skalbagge, som förtär torra, men oberedda djurämnem. *Anthrenus muscorum*.

SPICKEMAT, m. sing. Allehanda slags insaltad, torkad eller rökt mat, som ätes okokt.

SPICKEN, a. 2. neutr. — *el*. 1) Säges om saltad och torkad eller rökt, okokt mat. — 2) (fam. skämtv.) a) Fastande. — b) Halfrusig.

SPICKESILL, f. 2. Insaltad eller rökt sill.

SPICKESKINKA, f. 1. Saltad och torkad ell. rökt skinka, som kan ätas okokt.

SPICKNA, v. n. 1. Torka.

SPICKNYKTER (uttalas vanligen: spi'k ny'ckt'r), a. 2. (af *Spicken*) Aldeles nykter.

SPIGG, m. 2. En styffenig benfisk, 2 tum lång, utan fjäll, med tre stora och styfva, fristående fenstrålar på ryggen. *Gasterosteus aculeatus*.

SPIGGOLJA, f. sing. Ett slags olja, som fås af Spigg. [Spikolja.]

SPIK, m. 2. 1) Liten, vanligtvis fyrkantig, i nedre ändan spetsig, upptill med hufvud försedd, af jern eller annan metall smidd eller på annat sätt tillverkad ten, som begagnas att hopfästa tvenne sammanpassande och öfver hvarandra ligande föremål, derigenom att den drifves igenom dem begge, eller och insläs i en fast kropp, för att på den framstående delen hänga åtskilliga föremål. *Slå en s. i väggen*. *Slå i en s. Hänga hatten på en s.* (Fam.) *Det är rätt som en s., aldeles rätt*. (Fig. fam.) *Slå s-en på hufvudet*, se *Hufvud*, 3. *Det är en s. i hans likhista*, påskyndar hans död. — 2) (i sing. kollektivt) Mängd af spikar. *Smida, köpa s.* — *Ss. S-handel, -handlare, -hufvud, -udd*.

SPIKA, v. a. 1. Fästa, hopfoga med spik eller spikar. *S. fast*, fästa genom en spiks eller spikars insläende. *S. ihóp, igen*, se *Hopspika*. *S. till, upp*, se *Tillspika, Uppspika*. — *Spikande*, n. 4.

SPIKBLAD, n. 3. En ört på kärraktiga ställen, med ganska små blommor. *Hydrocotyle vulgaris*.

SPIKBORR, m. 2. Borr med skruformig spets, hvarmed hål förborras vid spikars islagning.

SPIKBÖLD, m. 3. En hård, mörkröd, högst plågsam svullnad i huden, hvilken slutas med bulning.

SPIKGRIMMA, f. 1. Se *Nosgrimma*.

SPIKHAMMARE, m. 2. pl. — *hamrar*. 1) Hammare, hvarmed spik smides. — 2) Ställe, der spik smides.

SPIKHAMMARRÄKNING, f. 2. Skämtsam benämning på Algebra.

SPIKHARMONIKA, spi'kharrmónika, f. 1. Ett slags harmonika med jern- eller messingsstift, hvilka, vid strykning med en stråke, gifva olika klingande ljud.

SPIKHÅL, n. 3. Hål efter islagen spik.

SPIKKLUBBA, f. 1. 1) Se *Morgonstjerna*, 2. — 2) En ganska giftig ört, med stora hvita blommor och taggiga fröhus. *Datura Stramonium*. — 3) En snäckart.

SPIKNING, f. 2. Handlingen, då man spikar.